ΑΠΟ ΤΑ ΟΘΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΛΗΣΤΟΥ

Ὁ λήσταρχος Μπουρδουμπᾶς στὸ Μενίδι. Οἱ Μαλτέζοι τοῦ Ἄη – Φίλιππα. Ὁ Μπέμπισης στὸν Ἐλαιῶνα. Ἕνα ἀνθρωπινὸ κεφάλι στο Παλάτι.

Στὰ πρῶτα χρόνια τῆς Ὀθωνικῆς βασιλείας οἱ λησταὶ εἶχαν φθάσει ὥς τὰ πρόθυρα τῶν Ἀθηνῶν. Κατὰ τὸ 1838 ὁ λήσταρχος Μπουρδουμπᾶς μὲ τὰ παλληκάρια του ἐστρατοπέδευσε στὸ Μενίδι κ' ἐφοβέριζε νὰ μπῇ μιὰ νύχτα στὴν Ἀθήνα. Ἡ Κυβέρνησις ἀναγκάστηκε τότε νὰ τοῦ δώσῃ ἀμνηστεία γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ. Ἔπειτ' ἀπὸ λίγους μῆνες, ἐφτὰ ἄλλοι λησταὶ ἔπιασαν, κοντὰ στὸ Δαφνί, τὸν ταχυδρόμο καὶ τοῦ πήρανε ὅλα τὰ γράμματα, ἀφοῦ πρῶτα τὸν ἔδειραν ἀλύπητα.

Ἀλλὰ καὶ μέσα στὴν πόλι ἡ κατάστασις δὲν ἦταν καλλίτερη. Ἡ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς παραπονιοῦνται φριχτὰ γιὰ τὴν ἔλλειψι ἀσφαλείας μία δὲ ἀπ' αὐτὲς γράφει :

«Ἐξεγύμνωσαν οἱ κλέπται χθὲς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς χωροφυλακῆς. Οἱ διατρίβοντες ἐνταῦθα κλέπται καὶ δολοφόνοι εἶνε γνωστοί. Τοὺς ἠξεύρει ἡ Διοίκησις, τοὺς ἠξεύρει ἡ Δημαρχία, τοὺς ἠξεύρει τέλος πάντων ἡ Ἀστυνομία, διότι οὗτοι περιφέρονται χωρὶς ἔργον, ζοῦν καὶ καλοζοῦν, παίζουν χαρτιὰ κλπ.».

Οἱ κλέφτες ὅμως γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν γιὰ τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἔκλεψαν τὴν ἄλλη νύχτα ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Δημάρχου *«ὅλο τὸ λάδι καὶ μίαν πέτραν παλαιὰν !...»*.

Ἐπίφοβα στοιχεῖα φαίνεται ὅτι εἶχαν γίνει καὶ οἱ Μαλτέζοι χαμάληδες ποὺ εἶχαν μαζευτεῖ στὴ νέα πρωτεύουσα γιὰ νὰ βροῦν δουλειά. Καὶ ἐπειδὴ ἡ δουλειὲς ἐσπάνιζαν, οἱ Μαλτέζοι ἔγιναν νυχτοκλέφτες. Ἡ συνοικία τοῦ Ἁγίου Φιλίππου, ἡ πρώτη συνοικία τῆς ὁποίας τὰ σπίτια εἶχαν τότε γρήγορα πυκνωθεῖ, ἦταν στὴ διάθεσι τῶν μαχεράδων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι κάποτε ἀπεπειράθησαν ν' ἁρπάξουν καὶ τὴ γυναίκα τοῦ Γραμματέως τῆς Πρωσσικῆς Πρεσβείας ! Ἡ ξένη ἔβαλε τὶς φωνές, δυὸ φοιτηταὶ ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ κεῖ ἔτρεξαν σὲ βοήθειά της, ἐσκότωσαν τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς φαυλοβίους καὶ ἔτρεψαν σὲ φυγὴ τοὺς ἄλλους. Τὸ γεγονὸς ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι στὴν πρωτεύουσα...

***

Τέλος, ὕστερ' ἀπ' ὅλα αὐτά, αἱ ἀρχαὶ ἔβαλαν τὰ δυνατά τους καὶ ἡ δημοσία ἀσφάλεια ἐμπεδώθηκε γιὰ λίγα χρόνια. Μετὰ λίγον ὅμως καιρό, οἱ λησταὶ ἐξαναγύρισαν στὰ περίχωρα τῶν Ἀθηνῶν... δριμύτεροι ! Κατὰ τὸ 1847 οἱ αὐλικοὶ κύκλοι συνεταράχθηκαν ἀπὸ τὴ διάδοσι ὅτι ἐναντίον τοῦ βασιλέως ἐσχεδιάζετο δολοφονικὴ ἀπόπειρα. Ὁ Ὄθων σχεδόν, ποτὲ δὲν ἐγύριζε στὴν πόλι πεζός. Τοὺς περιπάτους του τοὺς ἔκανε ἐφιππος, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, μόνο δὲ ὅταν ἐφθανε ἐφιππος ἢ μὲ τὸ ἁμάξι στὸν Ἐλαιῶνα, κατέβαινε καὶ περπατοῦσε λίγο μόνος του, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα, ρεμβαστικός.

Διεδόθη λοιπὸν ὅτι στὸν Ἐλαιῶνα κρυβότανε ἕνα ὕποπτο ὑποκείμενο, κάποιος ὀνόματι Μπέμπισης, ὁ ὁποῖος κατὰ μὲν τὰ λεγόμενα τῶν Ὀθωνιστῶν ἦτανε μέλος μιᾶς λῃστοσυμμορίας ποὺ εἶχε διασκορπισθεῖ καὶ καταστραφεῖ, κατὰ δὲ τοὺς ἀντιδυναστικοὺς ἕνας ἀθῶος χωρικὸς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴ σκηνοθεσία. Ὁ Μπέμπισης αὐτὸς ἔλεγαν οἱ πρῶτοι, κρυβότανε στὸν Ἐλαιῶνα βαλμένος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Βασιλέως γιὰ νὰ τὸν δολοφονήσῃ. Πῶς ἀνεκάλυψαν τοὺς σκοποὺς αὐτοὺς τοῦ Μπέμπιση οἱ αὐλικοί, εἶνε μυστήριο. Ἀποφασίστηκε λοιπὸν νὰ σκοτωθῇ ὁ Μπέμπισης. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστὰς τοῦ Βασιλέως ἀνέλαβε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ φόνο τοῦτο ἡσυχα, χωρὶς θόρυβο. Ἕνας ὑπηρέτης του, ὀνόματι Βούλγαρης, διετάχθη νὰ παγιδεύσῃ τὸ λῃστὴ καὶ νὰ τὸν ξεμπερδέψῃ.

Ὁ Βούλγαρης κρύφτηκε μιὰ νύχτα στὸν Ἐλαιῶνα, καὶ τὸ πρωῒ ὁ Μπέμπισης δὲν ὑπῆρχε στὴ ζωή. Ὁ αὐλικὸς ἔτρεξε τότε στὰ Ἀνάκτορα ν' ἀναγγείλῃ τὴν εὐχάριστη εἴδησι.

— Τὸν ἐσκοτώσαμε τὸ Μπέμπιση ! Ἡ Αὐτοῦ Μελαλειότης μπορεῖ νὰ κάνῃ ἡσυχα τὸν περίπατό της στὸν Ἐλαιῶνα !

Ἡ Ἀμαλία ἐξέφρασε τότε κάποια δυσπιστία :

— Πῶς ; τόσο γρήγορα ;... εἶπε. Ὁ αὐλικὸς ὅμως ἀνέλαβε νὰ διαλύσῃ ἀμέσως κάθε ἀμφιβολία της.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωῒ, ὁ ὑπασπιστὴς ἔμπασε ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ Παλατιοῦ ἕναν ἄνθρωπο, μ' ἕνα φουσκωμένο ταγάρι στὸν ὦμο. Ἦταν ὁ ὑπηρέτης του, ὁ Βούλγαρης. Ὁ ὑπασπιστὴς ἐπαρουσίασε τὸν ἄνθρωπο στὴ Βασίλισσα :

— Ἰδού, εἶπε αὐτὸς ἐσκότωσε τὸ λῃστή !

Ὁ Βούλγαρης ἄνοιξε ἀμέσως τὸ ταγάρι του, ἔπιασε ἕνα κομένο κεφάλι καὶ τὸ ἔδειξε στὴν Ἀμαλία, ἡ ὁποία ἀνατριχιάζοντας εἶπε :

— Πράγματι, ἀναγνωρίζω τὴ μορφὴ αὐτή ! Πρὸ ἡμερῶν, ποὺ περνοῦσα ἔφιππος ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Ὁδό, εἶδα ἕνα μυστηριώδη ἄνθρωπο μὲ γενειάδα νὰ στέκεται κοντὰ στὸ δρόμο καὶ νὰ μᾶς κοιτάζει... Εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ ἀπηλλάγη ἡ κοινωνία μας ἀπὸ ἕναν κακοῦργο ! Βέβαια, αὐτὸς εἶνε !...

Τὴν ἴδια ὅμως μέρα οἱ ἀντιδυναστικοὶ διέδωσαν ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ Μπέμπιση ἦταν φανταστικὴ καὶ ἡ μόνη ἀλήθεια ἦταν ὅτι ἐδολοφονήθη ἕνας ἀθῶος χωρικὸς γιατὶ οἱ αὐλοκόλακες εἶχαν ἀνάγκη νὰ ἐπιδείξουν ἕνα κεφάλι συνωμότου στ' Ἀνάκτορα !..

Ποῦ ἦταν σχετικῶς ἡ ἀλήθεια ; Κανεὶς δὲν ἔμαθε.

Καὶ τὸ μυστήριο μένει ἀκόμη σκοτεινό...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α'.

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΕΜΜΥΔΙΑ

Ἀπὸ ἕναν καυγᾶ στὰ Χαυτεῖα μανθάνει ὁ Μπαϊρακτάρης τὶ τρώγει ὁ Βασιληᾶς του. Μιὰ σκηνὴ μὲ τὸ Σιμόπουλο. Ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Δήμαρχος Ζακύνθου. Κρεμμύδια κι' ἅγιος ὁ Θεός !

Κάποτε, ἐπὶ τῆς βασιλείας Γεωργίου τοῦ Α', δύο ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ ἐφιλονείκησαν μέσα σ' ἕνα καφφενεῖο τῶν Χαυτείων, ἀπὸ τὰ λόγια ἤρθαν στὰ χέρια καὶ ὁ ἕνας ἔσπασε τὰ μοῦτρα τοῦ ἀλλουνοῦ. Τέλος, κατέφθασαν οἱ ἀστυφύλακες καὶ ὡδήγησαν τοὺς δυὸ καυγατζῆδες στὴ Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας.

Διευθυντὴς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ὁ περιλάλητος Μπαϊρακτάρης ὁ ὁποῖος εἶχε ἐφαρμόσει ἐντελῶς δικές του μεθόδους σωφρονισμοῦ. Αὐτὴ ὅμως τὴ φορά, ἀντὶ ὡς ἔσυνεῖθιζε ν' ἀρχίσῃ τοὺς δυὸ ταραχοποιοὺς στὰ χαστούκια, ἐρώτησε ἥσυχα τὸν ἕνα :

— Γιατί, μωρέ, τὸν ἔκανες ἔτσι τὸν ἄνθρωπο ; Τὶ εἴχατε ποὺ ἐμαλώνατε ;

— Ἐπρόσβαλε τὸ Βασιληᾶ μας ! κύριε διευθυντά.

Ὁ Μπαϊρακτάρης πετάχτηκε ὄρθιος. Τὰ μάτια του ἄστραψαν

— Πῶς ; ! Πῶς ; !

— Νά, ἔλεγε πώς ὁ Βασιληᾶς μας τρώει κρεμμύδια ! Τρελλαίνεται γιὰ τὰ κρεμμύδια, λέει... Εἶνε κουβέντες αὐτές ; Γι' αὐτὸ λοιπόν...

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας στάθηκε συλλογισμένος. Ἐρώτησε τὸν ἄλλον, τὸν δαρμένον :

— Τὰ εἶπες ἐσὺ αὐτά;

— Τὰ εἶπα κύριε διευθυντά...

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις ἐσὺ ὅτι ἡ Α. Μ. τρώει κρεμμύδια ;

— Μοῦ τὸ εἶπε ἕνας μπατζανάκης μου ποὺ δουλεύει παραμάγερας στὸ Παλάτι.

Καινούρια σιωπή. Τέλος ὁ Μπαϊρακτάρης ἔβγαλε τὴν ἀπόφασίτου.

— Καλά, εἶπε, ἐγὼ θὰ μάθω ἂν ὁ Μεγαλειότατος ἔχει αὐτὴ τὴν προτίμησι καὶ τότε θὰ τὰ ξαναποῦμε... Πηγαίνετε.

Οἱ ἄνθρωποι ἔφυγαν. Ἀλλ' ἡ περιέργεια δὲν ἄφηνε ἥσυχο τὸ Μπαϊρακτάρη. Στὴν πρώτη λοιπὸν εὐκαιρία ποὺ ὁ Γεώργιος τον ἐδέχτηκε σὲ ἀκρόασι, ὕστερ' ἀπὸ τὰ διάφορα ζητήματα τῆς ἀσφαλείας τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Διευθυντὴς εἶπε :

— Ἂς μοῦ ἐπιτρέψῃ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ τῆς ἐκθέσω καὶ ἕνα περίεργο περιστατικό. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ δύο ἄνθρωποι... καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῶν κρεμμυδιῶν.

Ὁ Βασιλεὺς ἔσκασε στὰ γέλοια.

— Λοιπόν, ναί! Μοῦ ἀρέσουν τρομερὰ τὰ κρεμμύδια, κύριε Διευθυντά, εἶπε. Τρελλαίνομαι γιὰ τὰ κρεμμύδια ! Βρῆκα τὴν ὑγεία μου μὲ αὐτά!... Ὁ ἄνθρωπος ἦταν καλὰ πληροφορημένος.

***

Αὐτὴ πραγματικῶς ἦταν καὶ ἡ ἀλήθεια. Ἕνας Ἐγγλέζος γιατρὸς εἶχε συστήσει στὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος τὴν κρεμμυδοφαγία ὡς ἀλάνθαστο φάρμακο ἐναντίον τῆς δυσπεψίας τοῦ στομάχου. Καὶ ἀπὸ τότε ὁ Γεώργιος ἔτρωγε πάντοτε τὸ βράδυ τὸ κρεμμυδάκια του βρασμένα σαλάτα, μὲ ξυδόλαδο, ἢ καὶ ὠμὰ μὲ χαβιαροσαλάτα. Πολλὲς φορὲς μάλιστα κατέβαινε ὁ ἴδιος στὴν κουζίνα νὰ ἐπιστατήσῃ στὸ βράσιμο τῶν κρεμμυδιῶν. Καὶ ἐνταῦθα πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Γεώργιος Α' δὲν ἦταν καθόλου κοιλιόδουλος καὶ πολλὲς φορὲς ἄφηνε τὸ ἴδιο μενοῦ γιὰ μιὰ βδομάδα.

— Σᾶς βλέπω λίγο καταβεβλημένον, κύριε Ὑπουργέ, εἶπε κάποτε στὸ Σιμόπουλο. Τί ἔχετε ;

— Ὑποφέρω ἀπὸ τὸ στομάχι μου, Μεγαλειότατε.

— Κρεμμύδια ! Νὰ τρῶτε κρεμμύδια !... Εἶνε ἕνα κ' ἕνα. Ἐγὼ μὲ τὰ κρεμμύδια εἶδα τὴν ὑγειά μου... Ἔχουν μέσα τὸ κρομμυκὸν ὀξὺ ποὺ λένε οἱ γιατροί...

Ὁ Σιμόπουλος ἀκολούθησε τὴ βασιλὴ συμβουλὴ καὶ εἶδε πράγματι μεγάλη ἀνακούφισι.

***

Κάποτε, ὅταν οἱ βασιλεῖς ἐπῆγαν στὴ Ζάκυνθο, ἐφιλοξενήθησαν στὸ σπίτι τοῦ Δημάρχου, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ εἶνε τέλειος τύπος Ζακυνθινοῦ. Οἱ μάγειροι τῶν Ἀνακτόρων κατέλαβαν τὴ Δημαρχιακὴ κουζίνα γιὰ νὰ ἑτοιμάσουνε τὸ γεῦμα τοῦ Βασιλικοῦ ζεύγους. Ὁ Γεώργιος κατέβηκε νὰ ἐπιστατήσῃ στὴν ἑτοιμασία τῆς βραστῆς κρεμμυδοσαλάτας του !... Ὁ Δήμαρχος ὅμως τὸ φυσοῦσε καὶ δὲν κρύωνε. Καὶ ὅταν εἶδε τὸ Βασιλέα νὰ τρώγῃ μακαρίως τὸ ἀγαπημένο του πιάτο, δὲν ἐκρατήθηκε καὶ εἶπε μὲ τὴ Τζαντιώτικη προφορά του :

— Μά, Μεγαλειότατε, εἶνε φαῒ γιὰ τοὺς Βασιληάδες τοῦτο ἢ γιὰ τοὺς μαστόρους ; !

Ὁ Γεώργιος ἐγέλασε.

— Ἐπάθατε ποτὲ ἀπὸ τὸ στομάχι σας, κύριε Δήμαρχε ; εἶπε.

— Ὄχι !

— Σᾶς εὔχομαι νὰ μὴν πάθετε ποτέ, ἀλλ' ἂν σᾶς συμβῇ, μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ὑπάρχουν καὶ τὰ κρεμμύδια... Κρεμμύδια κι' ἅγιος ὁ Θεός !...

Καὶ ὁ ἀγαθὸς Δήμαρχος ἐσταυροκοπήθηκε.